

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1849-08-07)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1849-08-07)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 280. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030120.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Chr. Sørensen.
Haagerup, 7. August 1849.*

Kjære Christen! Du har vel neppe tænkt paa, at det Brev, som Du skrev 28. Juli, skulde komme til mig netop 6. August, paa min Fødselsdag. Paa Dig tænkte jeg slet ikke, da jeg saae efter, hvad Posten havde bragt. Jeg havde halvveis ventet Breve fra andre gode Venner, men de kom ikke. Saaledes blev Du den eneste af mine fraværende Venner, som skulde komme med Lykønskning til mig den Dag. Thi jeg regner Dig med til mine og mit Huses troeste Venner, og det ikke alene for den Troskabs Skyld, som Du har udviist i min Tjeneste — et tro Tjenestetyende er bedre end Guld, — men endnu mere for den Troskabs Skyld, som jeg troer om Dig, at Du altid vil vise imod vor fælles Herre, ham, som samlede os paa Jorden, som lod Dig komme fra en fjern Egn og boe saa længe i mit Hus med mig og min Kone og mine Børn, indtil vi ret havde lært at kjende hverandre, ham, som samlede os saa mangen god Løverdags Aften ved sit hellige og salige Ord, for at vi ret maatte betænke, at det gavner ikke et Menneske, om han vandt den ganske Verden, men tog Skade paa sin Sjæl, — og som engang, — det skal være vort faste Haab og vor stadige Bøn, — vil samle os for evig i sin s. 281Faders Huus, hvor der ere mange Boliger, og hvor han er gaaet hen at berede os Sted, medens vi, hver paa sit Sted, udrette det, hvortil han har sendt os, og beflicte os paa at fuldkomme vort Løb med Glæde, og medens de mange Smaae voxer op og komme ud i deres Gjerning, hvori de skulle tjene ham. Thi han maa jo i sin Langmodighed vente, indtil vi allesammen blive færdige og kunne aflægge vort Regnskab med Glæde; og derfor kan hans Rige ikke komme i en Hast, men vi maa bide paa hans Time og finde os i at gaae i en Verden, hvor Vennerne ikke altid kunne boe sammen i Fred, men maae spredes ad, og endogsaa Fjender kunne trænge sig ind iblandt dem. Men saa er det jo godt, at vi alligevel kunne høre fra hverandre; og derfor skal Du ret have Tak for det kjærlige Brev, som Du har sendt mig, hvoraf jeg seer, hvorledes Du har det baade i det Udvortes og i det Indvortes, at Du er ved et godt Mod, som det sømmer sig for en ret Christen, hvilket jo paa to Maader er Dit Navn, og at Du holder fast ved ham, som beskikker Alt til det Gode for dem, som elske ham. Jeg har læst Dit Brev for min Kone og mine Børn, og Du kan nok tænke, at de bleve glade ved at høre om Dig og faae Din Hilsen; thi Du veed, hvor inderligt de Alle holde af Dig. Ja, den tungeste Tid er nu med Guds Hjælp forbi for de troe Jyder. Vel kan vi jo ikke vide, om Krigen skal begynde igjen; men saa vil vi sige: Hidtil har Herren hjulpet, og han vil og fremdeles. Men vil han give os Fred, saa vil han og give os Alle et saadant Sind, at vi gjerne ville bære hverandres Byrder, og tage Deel i det, som I have maattet lide, saaledes som Kongen har sagt i sin sidste Proclamation til Jyderne. Men var det dog ikke en stor Glæde, om Krigen s. 282maatte ende med en saadan Seier, som Gud gav os den 6. Juli, da Vore, uden anden Hjælper end ham, slog og adspredte Oprørerne! Du kan troe, her blev Glæde for Store og Smaae, da Efterretningen derom kom til os; — og vi har ogsaa i Kirken takket Gud derfor. Der blev jo ogsaa Sorg over de Mange, som maatte bløde. Her fra Sognet vare dog ikke Mange; iblandt de Døde kun Een, en Søn af Christian Larsen herude paa Marken, en Broder til vor Bryggerpige, Fra Ryslinge har jeg ikke hørt om Nogen. Maatte da nu kun Alle ret erkjende, at det er den almægtige Gud alene, som ophøier og som nedtrykker, som tugter, og som giver Seier, saa Ingen vilde ophøie sig selv. som dog saa Mange gjerne ville ogsaa i disse Tider, men Alle give Gud alene Æren ! Maatte dog vort danske Folk udmærke sig, baade i Striden ved uforsagt Mod, og i Seieren ved Ydmyghed ! saa vilde Gud aldrig forlade os. Det er godt, at DU roser Tydskerne for det Gode, Du har seet hos dem; der er saa Mange, der kun rive ned paa Fjenderne og ønske dem alt Ondt; det er dog ikke christeligt, Nei, lad os ønske, at Gud vil give alle Folk Fred!

Vi her har levet vel, siden Du sidst saae os, og det gaaer godt med alle Ting; Høet er kommet godt ind, og Kornet seer godt ud; imorgen skal vi høste Rug. Jeg har givet Dit Brev til Dine Medtjenere her i Gaarden, og de bede Alle om at hilse Dig. — — (Ogsaa fra Hans Michelsen og Caroline skal jeg hilse Dig; de har det rigtig godt og har faaet Alting saa godt indrettet). Du skriver Intet om Dine egne Anliggender, Dit Huus og Din Jord; vi haabe, at det gaaer ligesaa godt med Alt som ifjor. — — Og nu, kjære Christen, lev vel, og Gud være altid hos Dig, Din Raadgiver og Din bedste Ven! Min s. 283Kone og alle Børnene hilse Dig kjærligst. Drengene ville selv sende Dig et Par Ord.

Din oprigtige Ven
O. Laub.